

aangeraakt. Adriaan van Oordt, de schrijver, postambtenaar aan 't bureau Overtoom, is zijn (net als hij) schilderachtig levende vriend. Het on-academische, het nooit geheel ontbolsterde, het 'fruste' van de Franschen, dat hij altijd behield, zullen hem toen op onstuimige wijze gekenmerkt hebben! Hij heeft trouwens altijd iets van een zomerschen knotwilg gehad: het harde en koppige en toch weer zoo zachte, wanneer de milde wind van zijn zuivere, menschenlijke gezindheid over zijn wezen heen-streek.

Van omtrent '93 tot op de eeuwwisseling toe zien wij Steenhoff in Amsterdam bezig met schilderen, ook wel in opdracht. Men kent b.v. een portret van een Jhr. van de Poll uit dien tijd. Om te kunnen leven, want er heerschte dikwijls letterlijk broodgebrek in huis, moest hij o.a. van die bordjes beschilderen, die men voor een paar gulden in een of anderen winkel koopen kon. De van der Kellens, aan wie hij nu geparenteerd was, vonden dat er zóó geen schot in zijn carrière kwam. Dat was niet onjuist gezien. Zij zullen het dan ook wel geweest zijn, die hem omtrent 1900 op de openvallende post wezen van assistent bij de afdeeling schilderijen in 's Rijksmuseum; — en daar toog dan de ongeschoolde literaat en schilder heen, niet geestdriftig, bevestigt men mij . . . , en in elk geval in de manchester of andere nederige plunje, die hij deels uit bescheiden fierheid deels uit een innerlijke behoefte om in wat machtig is het kleine te trotseeren, ook zijn heele verdere leven het liefst gedragen heeft. In zoo'n pak kwam hij in elk geval tegenover den toenmaligen hoofddirecteur Jhr. van Riemsdijk te staan, een man, die dat soort onmaatschappelijke houding nooit erg hoog kan hebben aangeslagen.

Hoe het zij, de hoofddirecteur had al gauw doen blijken, dat hij met den vreemden schoonzoon van zijn vroegeren collega, wijlen den oud-directeur van het Museum voor Geschiedenis en Kunst, niet goed raad wist. Op een losse vraag 'wat voor literatuur' hij thuis had, had Steenhoff gezegd: 'Literatuur? Heelemaal niets, mijnheer! Niet eens een spoorboekje!' Zoo stond van Riemsdijk op 't punt van den wat weinig toeschietelijken 'sollicitant' afscheid te nemen, toen op een vraag, of Steenhoff een aan den wand hangend onbestemd schilderij soms kon thuis brengen, plotseling een geïnteresseerd bekijken volgde en een opvallend juiste classeering naar tijd, naar mogelijke schildersnamen en naar beteekenis. 'Gaat u weer eens zitten,' luidde het toen verrast. En Jhr. van Riemsdijk zag den sollicitant na verloop van eenige minuten met een ander oog aan. Inderdaad werd Steenhoff tot assistent benoemd — zoo iemand ooit wegens zijn eigen kennis en scherp doorzicht benoemd werd, dan werd hij het —, waarop twee jaar later — hij was intusschen de veertig zeer dicht genaderd — zijn verheffing volgde tot onderdirecteur der Schilderijen-afdeeling.